

Говори да ти чуж гласа, на който звучността е мека и услажда слуха ми като мелодическа пѣсень. Приказвай, но pazi да не ма благословишь, да не кажеш нѣкоя отъ онѣзи думы, които отъ малки сме навикнѣли да считаме за свещенны.

— Увы! че какво да кажѣ друго? езыкътъ на любовта ни е на самата ни религія езыкъ, и каквыто и да сѣ думытъ ми, ако не ты размѣсишь съ имената на боговетъ ни, тѣ ще бѣдѣтъ студены и обыкновенны.

— *На боговетъ ни!* повтори съ ужасъ Апкидъ. Не рачишь ли да склонишь на молбата ми?

— За Изида ли само искашь да ти говорѣ?

— За пренсподнія демонъ? Не, подобръ изгуби си за сѣкога гласа, ако не можешъ да мълчишь . . . Но нека мѣнимъ приказска не трѣба да са препирамы помежду си нито да сѣдимъ единъ другитого строго, ты като ма мыслишь за богоотстъпникъ, а азъ като съболѣзнувамъ и са срамувамъ за идолопоклонството ти. Нѣка отстранимъ, сестро моя, таквызи мысли, таквызи аргументы, предъ любезното лице небето излива тишина на духа ми. Като опирамъ челото си на тебе като ма обвинять нѣжнѣтъ ти рѣцѣ вѣрвамъ че са повѣрливмы на ветытъ ни дѣтнскы години, мыслиж че и връху тебе и връху мене са засмива, светло то небе, да, вѣрвамъ че са засмива защото . . . о, и ако пълѣж невредимъ отъ борбата (излишно е да кажѣ отъ коя) ако са сподобѣ да са разговорѣ съ тебе за една работа света и страшна . . . ако тогасъ са затули твойтъ слухъ, ако сърцето ти са покаже безчувственно, о тогасъ какво утѣшеніе горкій азъ могъ да са надѣж предъ ужасното ни отчаяніе за твоеото спасеніе? Е, сестро! въ теби виждамъ моя образъ, но благороденъ, по прекрасенъ.

Да ли ще е вѣчно огнедалото? очертаніето му да ли трѣба да са счупи като сѣжда на гранчера? Не дай Боже! трѣба да ма чуешъ! ты помнишь когато, дѣца еще са държахмы за рѣка и отивахмы въ Вейскытъ полега да си събпирамы цвѣтъя; тѣй сѣщо оловены за рѣка трѣба да влѣземъ въ вѣчната градина и да са увѣчаймы съ неувѣдаемы цвѣтъя.

Очудена отъ думытъ които не можаше да разумѣе, но и потъртена до сълзы отъ жаловитытъ думы, Иона ги слушаше като израженіе на сърце убито отъ страданія. И самъ Апкидъ услади, въ продълженіето на разговора, строгія си обыкновенно и стремителенъ тонъ, защото благороднытъ желанія извиратъ отъ ревнива природа и като са разширяватъ поглѣщатъ душата и оставягъ попѣкога